

A watercolor illustration of a young girl with brown hair, wearing a striped orange and white beanie, a yellow and white striped shirt under a blue jacket, blue shorts, and red sneakers. She is climbing a large tree trunk, holding onto a branch with her right hand and resting her left hand on her cheek. The background is filled with green and brown leaves.

bambook

Zuzana Šestáková
ilustrovala Zuzana Osako

Laskavé pohádky od starého dubu

*Mariánce, Ťasmínce a všem dětem.
Ať jsou nám stále inspirací...
krásnou, hravou, milující.*

bambóok

Zuzana Šestáková
ilustrovala Zuzana Osako

Laskavé pohádky
od starého dubu

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Knihy byla inspirací pro produkty módního ateliéru Tradice
malířky a návrhářky Zuzany Osako.

Zuzana Šestáková

LASKAVÉ POHÁDKY OD STARÉHO DUBU

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 6460. publikaci

Ilustrace Zuzana Osako
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 96
Vydání 1., 2017

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a. s., 2017
Cover Illustration © Zuzana Osako

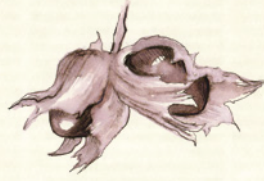
ISBN 978-80-271-9588-6 (ePub)
ISBN 978-80-271-9587-9 (pdf)
ISBN 978-80-271-0068-2 (print)

Obsah

Jak Vítek závodil	7
Jak šli s Marcelem na oříšky	17
Jak byl Vítek mrzutý	25
Jak si udělali zimní výstavu	30
Jak zvířátka přivítala slunovrat	38
Jak Vítek potkal Sněženku	46
Jak se Vítek znovu vypravil za Sněženkou	54
Jak ti dva spolu znovu závodili	62
Jak Vítek vůbec nevěděl, co si počít	70
Jak Vítek rozluštil říkanku	79
Jak to všechno nakonec dobře dopadlo	88

Jak Vítek závodil

To vám jednou, děti, byl takový malý skřítek, který moc rád běhal. A ještě raději závodil. Byl totiž nesmírně rychlý a mrštný. Jmenoval se Vítek a žil spolu s ostatními zvířátky v lese. Když Vítek potkal v lese nějaké zvířátko, vždycky si s ním hned chtěl dát závod, aby zjistil, kdo je rychlejší. A pokaždé vyhrál. V celém lese se totiž zatím nenašel nikdo, kdo by byl rychlejší než on. Buďto byli ostatní závodníci menší a měli kratší nožky, takže jim to tak rychle neběhalo, nebo byli naopak větší, ale ne zase tak mrštní, aby vybrali rychle zatáčky, pařezy a jiné překážky, které se na lesní trase ocitly.

A tak se stalo, že zvířátka postupně přestávalo závodění s Vítkem bavit.

„Pojď si zazávodit,“ prosil Vítek ještěrku Lenku.

„Kdepak,“ odpověděla odmítavě Lenka. „Už jsi mě třikrát porazil a já mám na práci lepší věci než se nechat

porazit počtvrté. Jdeme totiž s ostatními ještěrkami stavět sněhuláky z kamínků.“

„Sněhuláky z kamínků?“ vrtěl hlavou udivený Vítek.

„My jsme totiž v zimě zase spaly, tak si to teď chceme vynahradiť, víš.“

„No jo, no jo, sněhuláky, kameňáky,“ brblal si pro sebe našťvaný skřítek a ani se s Lenkou nerozloučil.

„Mrzout,“ pomyslela si Lenka a přišlo jí to líto.

Skřítkovi se malinko zlepšila nálada, až když zahlédl prasátko Tonda.

„Jé, ahoj, Tondo,“ volal na něj už zdálky. „Že je dneska úplně skvělý den na závodění? Vidiš támhletu velkou borovici? Kdo bude u ní první, vyhraje.“

Ale Tonda ani nezvedl hlavu, aby se podíval, kterou borovici Vítek myslí.

„Hledám žaludy, tady jich bývá vždycky spousta,“ řekl a s funěním a pochrochtáváním hrabal rypákem v zemi, až měl celou hlavu od hlíny.

„Klidně můžeš hledat se mnou,“ dodal po chvíli, aby zamračeného skřítko trochu rozveselil.

„Žaludy mě nebaví,“ řekl Vítek mrzutě. „To se raději porozhlídnu po někom, kdo se nebojí, že prohraje.“

Prasátko si ze skřítkovy špatné nálady nic nedělalo a dál si spokojeně sbíralo žaludy. A tak Vítek hledal

dál. Ten den ale už nikoho, kdo by s ním závodil, nenašel. A nenašel nikoho ani další dny.

Tak se milý skřítek smutně potloukal lesem, až jednoho dne došel na místo, které doposud nikdy nepoznal. Byl to krásný lesní palouček a přímo uprostřed rostl obrovský dub.

Vítek nad svým novým objevem poskočil radostí.

„To je úžasné!“ vykřikl nadšeně. „Tady určitě žije někdo, s kým jsem ještě nezávodil.“

Rozhlížel se kolem sebe. – A hele, támhle ve větvích se něco hýbe!

„Haló, dobrý den,“ volá Vítek do větví stromů.

„Dobrý den. Copak mi chcete?“ ozvalo se shora a zpoza větví vykoukla na skřítku zrzavá hlava.

„Moc rád bych závodil, víte? Totiž, já jsem skřítek Vítek a moc rád závodím... Jenže nemám s kým,“ dodal smutně.

Ve větvích to zašustilo. Šup, hop, hop. Než se Vítek nadál, stál před ním zrůček se širokým, laskavým